

နီကိုလတ်စ်၏ အိပ်ရာထက်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဂျိစီ နှင့်သူ့သား...။ သူ အတိအကျ တားမြစ်ထားပါလျက်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အပေါင်းအသင်း မလုပ်တော့ဟု သူယုံကြည်ခဲ့မိ၏။ အခုတော့ “ရယ်လို့ မောလို့၊ စကားတွေ ပြောလို့၊ လက်ချင်းတွဲပြီး... မနေ့ညက အတူတူ” ဟူသော စကားများ။ ကြားရသမျှမှာ စိတ်သက်သာစရာ မရှိ။ ဦးနှောက် တစ်ခုလုံး ပူထူလာသည်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား သည်။

မုန်းတီးခြင်းကို မမျိုသိပ်နိုင်၊ အမျက်ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်။ မိမိမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ထိုပြဿနာကြောင့် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ပူလောင်ပြင်းပြမှုဟူသမျှသည် နီကိုလတ်စ်နှင့် တွေ့လျှင် ငြိမ်းအေးစရာ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့မိ၏။ အခုတော့ သူ မျှော် လင့်ထားသမျှသည် သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရလေပြီ။ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခြင်းတို့သည် သူ့ရင်ကို ပြင်းစွာရိုက်ခတ်သည်။ အချစ်ကြီးလွန်းသဖြင့် အမျက်ကြီးသောစိတ် ဝင်လာသည်။ အလွန်ကြီးမားသော မိဘ၏ မေတ္တာကို မထောက်။ သူ အခုကြားလိုက်ရသည့် သတင်းမှာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဟု သူမထင်။ သူ မယုံကြည်နိုင်။

“ဂရေစီယာ” ဟု ခေါ်သည်။ သူ့အသံမှာ တုန်ယင်လျက်ရှိ၏။ “မင်း အခုပြောတာဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့သားဟာ မစ္စတာဘာတန်တို့ဆီ အလည်သွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်းသိတာမှားလို့ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွ”

ဂရေစီယာက သူ့ကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံး များကတော့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောချင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ဖော် ပြနေသည်။ ပြီးတော့... ပခုံးကို အသာအယာ တွန်းသည်။

“ကျွန်တော့်နေရာဟာ ဝန်မင်း မကြိုက်တာကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောရ မယ့် နေရာမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ ကိုယ့်နေရာ ကို ကောင်းကောင်း သိတတ်တဲ့လူပါ။ မဟုတ်မမှန်ဘဲနဲ့ လုပ်ကြံပြီး ပြောချင် တဲ့ ဆန္ဒလည်း မရှိပါဘူး။ အကယ်၍ ဝန်မင်းအနေနဲ့ ကျွန်တော် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံဇာတ်ခင်းပြီး ပြောတယ်လို့ ယူဆရင်...”

“မဟုတ်ဘူး... ဂရေစီယာ၊ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး” ဘရန်းဒီးက

ဂရေစီယာ၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ “မင်းအပေါ်မှာ ငါ သံသယ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... အခုထိ...” သူသည် စကားကို မဆက်တော့ဘဲ သူ့ နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားသည်။

“ဆီညော်အဖို့ ယုံကြည်ဖို့ခက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ကောင်စစ်ဝန်က သူ့အပေါ်၌ သံသယမရှိဟု သိလိုက်ရသော အခါ ဂရေစီယာ၏ လေသံမှာ ပြောင်းသွားသည်။ သူ့လေသံမှာ အောင်နိုင်သူတစ်ဦး၏ လေသံ။ “ကျွန်တော်ဟာ ဝန်မင်းကိုရော ဝန်မင်းရဲ့ သားကိုပါ လေးစားမှုအပြည့်အဝ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ယုံပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဝန်မင်းကို စိတ်ထိခိုက်အောင်လုပ်ဖို့ အင်မတန်မှဝန်လေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားအတွက် သက်သေခံ အထောက်အထားပြဖို့ လိုအပ်မယ်ဆိုရင်တော့...”

ဘရန်းဒီးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ဂရေစီယာက သူ့လက်ထဲမှ ကြေမွနေသော စာတစ်စောင်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော် ကောက်ရထားတဲ့စာပါ ဆီညော်၊ လုံးချေပြီး ပစ်ထားပါတယ်၊ ဥယျာဉ်ထဲက တွေ့တာပါ။ တခြားစာတွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ဒီတစ်စောင်ဆိုရင် လုံလောက်ပါလိမ့်မယ်”

ကောင်စစ်ဝန်က စာကိုလှမ်းယူပြီး ဖြန့်ကြည့်သည်။ မျက်စိများက မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသဖြင့် ခဲတံနှင့် ရေးထားသည့် လက်ရေးကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ “ချစ်သော” ဟူသော စကားလုံးမှလွဲ၍ အခြားစာလုံးများကို ဖတ်၍မရ။ သူသည် မျက်မှန်ကိုထုတ်၍ တပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ချစ်သော ဂျီစီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ပဲ နေချင်တယ်ဗျာ၊ အချိန်ရှိသမျှ ခင်ဗျားနဲ့သာ နေရရင်...။

သူသည် စာကို အစမှအဆုံး တစ်လုံးမကျန် ဖတ်ကြည့်သည်။ ဂျီစီအား မည်မျှလောက် ခင်ကြောင်းချစ်ကြောင်းကို ကလေးအမြင်၊ ကလေးအတွေးဖြင့် သူ့သားရေးထားသည့် စာ...။ ပထမတော့ ကောင်စစ်ဝန်၏ မျက်နှာသည် နီရဲလျက်ရှိသည်။ နောက်တော့ ဖြူရော်ရော် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရင်မှာ ဟာသလိုဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ခေါင်းသည် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ဟာနေသောရင်ထဲတွင် ဒေါသအရှိန် ပြန်တက်လာသည်။

ဂရေစီယာ၏နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်လာသဖြင့် ဘရန်းဒီးက မော့ကြည့်သည်။

“သူတို့ပြန်လာကြပြီ... ဆီညော်” ဂရေစီယာက ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “ကြည့်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဟိုမှာမြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာပါ”

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ထိုင်ရာမှ မထ။ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိ။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဂရေစီယာ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ အသာနေဦး၊ ငါ့သားကိုတော့ အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်”

ဂရေစီယာအခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း ဘရန်းဒီးသည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် မထနိုင်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ ငေးငိုင်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် နှေးကွေးလေးကန်စွာ ထ၍ရပ်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားပုံမှာ အသက်မဝင်။ သူသည် အသက်တစ်ချက်ပြင်းစွာ ရှူလိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဥယျာဉ်ကို မြင်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ကြည့်ချင်စိတ်မရှိ။ သူသည် အခန်းထဲမှထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ ခန်းမထဲအရောက်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည့် နေရောင်နှင့်အတူ ပြေးဝင်လာသော သူ့သား နီကိုလတ်စ်...။

နီကိုလတ်စ်သည် သူ့အဖေကို ချက်ချင်းမြင်သည်။ ဝမ်းသာသွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ မလုံမလဲသော စိတ်ဖြင့် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖေကို ပြီး၍ ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ယှဉ်လျက်ရှိသည်ကို ကောင်စစ်ဝန်က သတိထားမိသည်။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ... နီကိုလတ်စ်” ဟု ဘရန်းဒီးက ခြောက်သွေ့သော အသံဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ရေရွတ်သည်။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ... ဖေဖေ” ဟု နီကိုလတ်စ်က ပြန်၍ ရေရွတ်သည်။

“မင်း မနက်စာ စားခဲ့ပြီးပြီလား”

“စားခဲ့ပြီ ဖေဖေ”

“အင်း...၊ မင်းက ငါ့ထက် ကံကောင်းတာပေါ့လေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ မနက်စာ စားတာလောက်တော့ မင်း သည်းခံနိုင်ကောင်းပါရဲ့။”

ဘရန်းဒီးသည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် မုန့်၊ သစ်သီးနှင့် ကော်ဖီများထည့်ထားသည့် မနက်စာလင်ဗန်းသည် အသင့်ရောက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ကော်ဖီတစ်ခွက် ငဲ့ထည့်သည်။ သူ့သားကို ထိုင်ဖို့မပြော။ သူငယ်သည် တရားရုံးရှေ့မှောက် ရောက်နေသည့် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သဖွယ် သူ့အဖေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ မျက်နှာကလေး ငယ်ငယ်ဖြင့် ရပ်နေရရှာသည်။ မနက်စာ စားမှု သောက်မှု အဆင်ပြေမပြေ စောင့်ကြည့်နေသော ဂရေစီယာသည် အဆင်ပြေ မှန်းသိသောအခါ အခန်းထဲမှ အသာကလေး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ငါက ဒီနေ့မနက် ပြန်ရောက်လာတော့...” ဟု ကောင်စစ်ဝန်က စကားစသည်။ “မင်း ငါ့ကို ဆီးကြိုနေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လာခဲ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့... ဖေဖေ...၊ သားသားက ဖေဖေ... ဒီလောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး...”

“ဟုတ်ပါပြီ...” ဘရန်းဒီးက နှုတ်ခမ်းများကို မွဲလိုက်သည်။ “ဒါ ကတော့ ထားလိုက်ပါတော့...၊ မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဂျိုစီ... နဲ့”

“မနေ့ညက သူတို့အိမ်မှာ သူနဲ့အတူ အိပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ”

ဘရန်းဒီးက မုန့်တစ်ခုကို ကောက်ယူသည်။

“မင်း သူနဲ့ စကားမပြောပါဘူးလို့ ငါ့ကို ကတိပေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“သားသား ပထမက မပြောပါဘူး ဖေဖေ၊ နောက်ကျတော့ နည်းနည်း စပြောမိတယ်” ပြောရင်းကပင် သူငယ်၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်။ “ဒါပေမဲ့... နောက်ဆုံးကျတော့ သူနဲ့ စကားမပြောလို့ မဖြစ်တော့ ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ သိပ်ပျင်းစရာ ကောင်းပါတယ်...၊ ပြီး... ပြီးတော့... ကြောက်လည်း ကြောက်လာတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားတော့၊ ဒါနဲ့... မင်းက ဘယ်သူ့ကို ကြောက်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများအောက်မှ မျက်လုံးများသည် စတုရန်းတံခါးဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ ခိုးကြည့်သည်။ အသံကို တိုးနိုင်သမျှ တိုး၍ သူ့အဖေ၏ မေးခွန်းကို ဖြေသည်။

“ဂရေစီယာကို ကြောက်တာပါ ဖေဖေ ”

“ဘာ ” ဘရန်းဒီးက ဒေါသဖြင့် ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်သည်။ “မင်း ငါ့ကို ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရတာလဲ ”

“သားသား မလိမ်ပါဘူး... ဖေဖေ၊ သူက သားသားကို ခြောက်လို့ပါ။ မက်ဂ်ဒါလီးနားက ဖေဖေပြန်လာရင် မတိုင်ပါနဲ့လို့ သားသားကို ပြောထားတာနဲ့၊ သားသားက ဂျီစီနဲ့ လိုက်သွားတာ အဲဒါကြောင့်ပါ...။ သားသား အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ ယုံပါ ဖေဖေ၊ သားသား မလိမ်ပါဘူး ”

“ငါ မင်းကို မယုံတော့ဘူး နီကိုလတ်စ် ” ဘရန်းဒီးက တင်းတင်းမာမာပင် ပြန်ပြောသည်။ “မင်းဟာ ငါ့ကို လှည့်စားဖို့အတွက် လုံးဝမခိုင်လုံတဲ့ လုပ်ဇာတ်ကို ဖန်တီးလာတာပဲ ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ သားသား မလိမ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ ” မျက်ရှည်များသည် လျှံကျလာကာ သူ့ နှာခေါင်းနှင့် သူ့ပါးပြင်ဘက်သို့ လိမ်ဆင်းလာနေကြ၏။ “သားသား အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်... ဂရေစီယာက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်... ဖေဖေ၊ သူ့မှာ ဓားရှိတယ်၊ သားသား ဖမ်းမိလာတဲ့ ငါးကလေးရဲ့ခေါင်းတောင် သူ ဓားနဲ့ ခုတ်ပစ်တာ၊ စားပွဲပေါ်မှာ သွေးတွေနီရဲသွားတာပဲ၊ သူ သားသားကိုတောင်မှ သတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ ဖေဖေ သတိမထားမိဘူးလား ဟင်၊ သူ ဟန်ဆောင်နေတာ ဖေဖေ၊ သူက သားသားတို့ကို တစ်ချိန်လုံး သရော်နေတာ။ သူဟာ လူဆိုး လူညစ်။ ဖေဖေနဲ့ ဂျီစီလို လူကောင်းမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ”

“မင်းက ငါ့ကို ဒီကောင်နဲ့ နှိုင်းရသလား ကွ ” ဟု ဘရန်းဒီးက အော်သည်။

အော်သံကြောင့် နီကိုလတ်စ် တုန်သွားသည်။ နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ငိုချလိုက်သည်။

“မင်းမှာ အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူးလားကွ ဟေ ” ဘရန်းဒီးက ဒေါသ တကြီးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ “ဓားတွေရော၊ သွေးတွေရော၊ ခေါင်းဖြတ်တာ ရော စုံနေတာပဲ။ မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က သင်ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ် မယ်...။ ဂရေစီယာကို ပျက်စီးအောင် ချောက်တွန်းဖို့လုပ်တာ ငါ လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ဂရေစီယာက လူကောင်းကွ၊ အစစအရာရာ ယုံကြည်စိတ်ချရ တဲ့ လူတစ်ယောက်ကွ သိလား၊ မင်း သူငယ်ချင်း ဟို... အောက်တန်းစား တေလေကြမ်းပိုးထက် အဆင့်အတန်း အများကြီးမြင့်တယ် ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေထင်တာ လွဲနေတယ် ” နီကိုလတ်စ်က ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးနေရာမှ ပြန်ပြောသည်။ “ဂျိုစီက လူကောင်း ဖေဖေ ” ကောင်စစ်ဝန်သည် အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုလားထိုင်လက်တန်းများကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဒေါသ ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေသည်။

“မင်းမိတ်ဆွေကသာ လူကောင်းဆိုပါတော့။ ဟေ့... နေပါဦး၊ မင်း သူ့ကို တော်တော်ခင်သလား ”

“ခင်တယ် ဖေဖေ ”

“မင်း သူ့ကို ချစ်ကော ချစ်သလား ”

သူငယ်က မျက်ရည်များကြားမှနေ၍ သူ့အဖေ၏ မျက်နှာကို ကြည့် ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“သားသားတို့ လူတိုင်းကို ချစ်ရမယ်လို့ သင်ထားတယ် မဟုတ်လား ဖေဖေ ”

ကောင်စစ်ဝန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး မြွေတစ်ကောင်အပေါက်ခံလိုက်ရ သည့်နှယ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“လူကြီးမင်း ကျွန်တော့်ကို ဆရာလုပ်မနေပါနဲ့ ခင်ဗျား၊ အခု ချက်ချင်း ငါ မေးတာပြောစမ်း၊ ဟိုအကောင် မင်းကို မနေ့ညက ဘယ်ခေါ် သွားသလဲ ”

“သူ့ အိမ်ကို ”

“သူ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ ”

“ကော်ရီယင်တီလမ်းမှာ ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ဆန်ဂျော်ဂျီမြို့ရဲ့ အဆိုးဆုံး၊ အညစ်ပတ်ဆုံး၊ အောက်တန်းအကျဆုံး ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ” နီကိုလတ်စ်က တံတွေးတစ်ချက်ကို မျိုချလိုက်သည်။ “သူတို့ရပ်ကွက်က သန့်ရှင်းပါတယ်။ တောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ ရှုခင်းလှလှပပတွေလည်း ကောင်းကောင်းမြင်ရတယ်။ လိပ်ပြာတွေဆိုလည်း အများကြီးပဲ။ ဂျိုစီဖမ်းပြီး စုထားတာ၊ ပြီးတော့ သိပ်အရသာရှိတဲ့ ဟင်းလည်း စားခဲ့ရတယ်။ ပါကီတာချက်ထားတာ...။ မာရီယာက မချက်နိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူက တစ်နေ့လုံး အဝတ်လျှော်ရတယ်။ အဘိုးပက်ဒရိုကတော့ သိုးမွေးအင်္ကျီထိုးတဲ့ အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး...။ ပြီးတော့”

သူ့အဖေ၏ တင်းမာလွန်းသော မျက်နှာထားကြောင့် နီကိုလတ်စ်စကားမဆက်နိုင်။ တန့်သွားသည်။ သူသည် သူ့အဖေ၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြနေစဉ် ကလေးပီပီ ချက်ချင်းအာရုံပြောင်းကာ အငိုတိတ်သွားသော်လည်း အခုကျတော့ တလောထပ်၍ ငိုလာပြန်သည်။

“ဒီလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ အနုညာတ လူတန်းစားတွေနဲ့ ငါ့သား ဘယ်လောက်အထိ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သလဲဆိုတာ သိရတာ ကျေနပ်စရာ အားရစရာကြီးပါပဲကွာ။ ကဲ... ဆက်စမ်းပါဦး၊ နောက်ထပ် ဘာတွေများ မြင်ခဲ့ရသေးလဲ”

သူငယ်က တစ်ချက်မျှ အားရပါးရ ရှိုက်သည်။

“သားသားတို့ ဖဲကစားကြသေးတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“သားသားတို့ အားလုံးပဲ”

“သားသားတို့အားလုံးပဲဆိုတာ ဘယ်သူတွေကို ပြောနေတာလဲ”

“ဂျိုစီနဲ့ ပတ်ဒရိုရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သားသားရယ်၊ ပါကီတာရယ်၊ ဂျူအာနာရယ်၊ လူဝီဆာရယ်၊ ပြီးတော့... အီလီနာနဲ့ ဘီရန်ကာရယ်။ အို... သားသား မေ့သွားတယ် ဖေဖေ၊ မာရီယာ မကစားဘူး၊ သူက အိပ်ရာခင်းနေတယ်”

ကောင်စစ်ဝန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်သဖွယ် တောင့်တင်းလျက်ရှိလေသည်။

“သူက ဘယ်သူ့အိပ်ရာ ခင်းနေတာလဲ”

“ဂျီစီနဲ့ သားသားတို့အိပ်ရာ”

ကောင်စစ်ဝန်၏ ဦးခေါင်းမှာ နောက်ကျလာသည်။ မူးနောက် ရီဝေ လာသည်။ သူသည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်လှိုက်၏။

“မင်းနဲ့ သူနဲ့...” အံ့ကိုကြိတ်၍ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် စကားတစ်လုံးမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ချေ။

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ချက်ချင်းအရပ်ကြီး ပြတ်ဖြစ်သွားသော သူ့အဖေ၏ ပုံပန်းကိုကြည့်ကာ နီကိုလတ်စ် အငိုတိတ် သွားသည်။ နားမလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် သူ့အဖေအား တွေ့တွေ့ ငေးငေး ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“သားသား... ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ ဖေဖေ၊ သားသား ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

ကောင်စစ်ဝန်သည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဒယီးဒယိုင်နှင့် သုံးလေးလှမ်း လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်။ လဲကျသွားတော့ မည့် ပုံမျိုး...။ ဆောင်းမီးဖိုနံရံကို လှမ်းကိုင်ကာ အားပြုထားသည်။ သူ့ မျက်နှာကိုလည်း တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။

“မင်းသွားတော့...၊ အခု လောလောဆယ် အပေါ်ထပ် မင်းအခန်းထဲ မှာ ပြန်နေ...၊ နောက်မှ ငါလာခဲ့မယ်”

အခန်းထဲတွင် နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ စောစောကထက်ပို၍ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် နီကိုလတ်စ် ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် အချိန်တော်တော်ကြီးကြာမျှ ငေးငိုင်လျက်ရှိ၏။ မီးမရှိသော မီးဖိုဘေး၌ရပ်ကာ တွေးမိတွေးရာများကို တွေးလျက်ရှိသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး နောက်ကျ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရ၏။ သူ ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို ချသည်။ သူ့ အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ထိုနည်းလမ်း ကိုသုံးမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

သူသည် လေးကန်ချည့်နဲ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ခန်းမကိုဖြတ်ကာ

ဧည့်ခံခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်သည်။ သူ့
ဖောင်တိန်ကိုဖြုတ်၍ စာတစ်စောင် ရေးသည်။

ပါမောက္ခ ယူဂျီးနီးဟေးဗီးလီး
အမှတ် ၂၁၉၊ ကက်ပူဆင်လမ်း၊
ပါရီမြို့၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံ။

အမြန်ဆုံးလာပါ။ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော ကိစ္စ
ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ဟာရင်တန် ဘရန်းဒီး

သူသည် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ ဂရေစီယာ
ဝင်လာသောအခါ လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ကားယူပြီး မြို့ထဲသွား၊ ဒီကြေးနန်းကို ချက်ချင်းရိုက်”
“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျ”

ဘရန်းဒီးသည် ထိုင်လက်စနေရာတွင် ဆက်ထိုင်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။
ကားစက်နှိုးသံနှင့် ကားထွက်သံများကြားရသည်။ သူ့အကြည့်သည် ဥယျာဉ်
ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ နှလုံးသားသည် မီးကဲ့သို့ ပူလောင်လာသည်။
ဒေါသအစိုင်အခဲသည် ကြီးထွားလာသည်။ ပေါက်ကွဲလုမတတ် ပြင်းထန်
လာသည်။

ဥယျာဉ်မှူးသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်ခင်းပြင်၏ အစွန်း
တစ်ဖက်တွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ အင်္ကျီချွတ်ထားသဖြင့် ဝါဝင်းသော သူ့အသား
အရောင်သည် နေရောင်အောက်တွင် တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။ သူ့လက်
တွင်းမှ မြက်ခတ်ဓားသည် တက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက်...။ သူ၏
လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်နေရသည်မှာ ညီညွတ်ပြေပြစ်ခြင်း ရှိလှသည်။ ကြည့်လို
ပင် ကောင်းနေသေးတော့၏။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ကောင်စစ်ဝန်၏
ရင်ထဲတွင် မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ့လက်ချောင်း
များသည် ကိုင်ထားသည့်ဖောင်တိန်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်။
ဖောင်တိန်ကျိုးသံ ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့သတိမပြုမိ။
ဥယျာဉ်မှူးကိုသာ ပြင်းထန်သော အမုန်းစိတ်ဖြင့် မျက်တောင်မခတ် စူးစူး

စိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဟို... အဝေးတောင်တန်းပြာကြီးများကို
 ကျောပေး၍ လှုပ်ရှားနေသော လူ...။ နေရောင်အောက်တွင် ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ
 ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်ထွက်နေသော ဓား...။

